ÇOBANIN AŞKI 1 Gülcan Yenice ERDEM

Yazan: Gülcan Erdem - 26 Aralık 2019

Yazarımız Gülcan Yenice ERDEM'in 2. kitabı "Ayrılık Olmasaydı" adlı eserinden bir hikaye

TARİHE GEÇEN ACI BİR MİRAS

Küçük kasabamızda, yaz sıcağının verdiği keyifle, akşama doğru çıkan hafif esintide, kocaman ceviz ağacının gölgesinde toplanırdık. Esintisi ceviz kokulu, koyu gölgesi olan görmüş geçirmiş ulu bir ağaçtı. Ceviz ağacının altında hatırı sayılır yaşlı dedelerimizin sohbeti sarardı bizleri. O Memleket anıları, önce masal gibi dinlediklerimiz, sonra yaşanmış, acı bir tarih olarak, beynimize kazınırdı adeta. Mis gibi yeşilin kokusunu bize getiren rüzgarın esintisinde, kahvenin çaycısı, gelenlerin çaylarını hazırlardı. Bizler, acı tarihin canlı tanıklarını dinlemeye hazırlanırdık keyifle.

Sali Dede, bir dizini toplamış almış altına, öteki dizini kırmış oturmuş, elini koymuş üzerine… Parmaklarının arasında yeni sardığı cıgarasından bir nefes almış da gözleriyle uzaklara, hayallere dalıp gitmişti, belki de yorgundu. Yılların yorgunluğu omuzlarına çökmüştü. Gözleri dalıp gittiği zaman omuzlarındaki yorgunluk daha çok belli oluyordu. Çayını yudumlarken, arkadaşı günün sohbetini açmak için sorusunu sormuştu bile Sali Dede'ye.

"Eee bre Sali… Anlat bakalım geride, memleket topraklarında bıraktıklarını da dinleyelim…

Sali Dede dalgın, duruşunu bozmadan cevap verdi ağırdan;

"Ne anlatayım bre?… Memlekette bırakıp geldiğim bin koyunumu mu, kardaşımın silahını teslim etmedi diye gavurun kulaklarını kesip kuyuya attığını mı? Kiminin kulağını kiminin burnunu kestiler. Acı beyaa… Te içime işledi epsi da, unutulur mu?

Sali Dede dalıp gitmişti bile memleketteki, köyüne. Gözleri boşluğa takılmıştı, Küçülmüş mavi gözlerinin altında birikmiş yılların acı izleri vardı.

" İç (Hiç) unutmam… Koyunlarımın kabarık kabarık postu vardı. Pek severdim hepsini. Yünü en kabarık olan koyunumun boynuna çan takmıştım. Bir ıslık çalardım, düşerdi öne, ötekiler arkasından. Otu ovası, akan deresi, kırı, merası dedin mi epsi (hepsi) bizimdi. Koyunlarımın çan seslerini bile özledim. Sırtlarına dokundum mu, elim kaybolurdu kabarık postunun içinde. Alen gözümün önündeler, iç unutmam. Koca kırpma makası elimizde, bir ağacın gölgesine çekerdik sürüyü, zamanı geldi mi, tek tek sıraya koyar yününü kırpar kırpar salardık gene sürüye. Elimizden kurtulan meleyerek kaçardı. Yataklarımız yün, yorganımız yastığımız yün, çorabımız çamaşırımız yün olurdu bizim. Ani şimdi yün mü var? Naylon er şey. Bir da çobanım vardı, yiğit delikanlıydı maşallah."

Kerim Dede, hatırlamaya çalıştığı bir şeyi sordu Sali arkadaşına;

"Sali be… O senin Çoban bizim köyden Mazlume'nin çocuğu değil miydi?"

"Yaa Mazlume'nindi. Kocası erken ölünce çocuğunu bir başına büyüttüydü."

Kahveden gelen çaylar bir yandan yudumlanırken, laflar devam ediyordu. Çaycı getirdiği bir paket bisküviyi de koydu masanın üzerine. İbrayim dede merak etti, sordu;

"Kim gönderdi bu pisküvit paketini be çocuğum?"

"Osman Aga gönderdi İbrayim dede. Götür yesinler dedi."

"De ade selam söyleyesin Osman'a, Allah bereketini versin."

On yedi yaşlarında, açık tenli, eski ama temiz giyimli, yüzü aydınlık bir gençti çaycı Bekir. İşini kaytarmadan yapardı, etrafa saygılı davranırdı. Sevilen bir çaycı idi ve futbola düşkündü. Yolda ne görse, tekme atar, top yapardı kafasında. Çayları masaya bırakıp döndüğünde, yine bir taşa çelme yapmadan geçemedi Bekir. Tekmeyi yiyen taş fırladı,

duvar dibinde duran bir sardunya ekili tenekeye "dann" diye vurdu, geri fırladı. Boş sahada arkadaşlarıyla futbol oynamaya severdi. Patrondan izin aldıkça katılırdı maçlara. Patronu yaşlıydı ama anlayışlıydı, onu hiç azarlamazdı. Bekir, fark etmiyordu ama, yaşlı patron onun arkasından sevgi ile gülümsüyordu. Çünkü o da genç olmuştu, bir zamanlar ve kendi gençliğini görüyordu Bekir'de. Bildiğimiz Bekir, çaycılığı da bırakmadı, topu da.

"Ne diyordum?" diyerek sohbetine başlamıştı Sali Dede.

"Senin o çobanın adı neydi be Sali, Mazlume'nin çocuğunun?"

"Ahmet. Ahmet'ti…"

Gençlerden biri sordu karşıdan;

"Çoban Ahmet'in sevdalısı varmış onu anlatsana Sali Dede."

"Yaa vardı garibimin sevdalısı. Yakın bir köydendi. Bizim köyle o köyün arası otlaktı. Mera vardı ki yemyeşil olurdu baharda. Koyunları oraya götürür, otlatır sulatırdı. Dedim ya kavalı da çaldı mı, konuştururdu. Sanırsın her şeyi sana kavalıyla anlatır. Bir de sevda vardı yüreğinde, konuşurdu o kavalcığı yanık yanık. Kimi zaman coşar çağırır, kimi zaman yanık olurdu.

"Kızı vermediler mi Dede?"

"Nasıl versinler evlat? Biri dağda kırda çoban, biri varlıklı bir köyün, yedi erkek kardeşin en küçükleri, evin tek kızı. Kaçsa kaçamaz, varsa varamaz. Çobanımın evi yok, ocağı yok. Yaptım dere kıyısına otlağa bir tek oda, kışın yakardı ocağını yatardı, barınırdı oracıkta. Başka bir şeyi yoktu. Bazen giderdim koyunlarımı görmeye, uğrardım kulübesine. Atardı ateşe odunu; "De anlat bakalım" derdim. Dertlenirdi;

"Ne anlatayım be Dayı? Yanarım işte kavalımı çala çala… "

"Ahmet bak ne desem sana… Vereceğim sürüden on koyun, seç yarın."

Ahmet başını kaldırdı, dikti gözlerini bana şaşkın şaşkın.

"Eee?…"

"Ee'si hediyem olsun, bak onlara gözün gibi. Kuzulasınlar, çoğalsınlar, bereketi olsun. Yününü sat, koyununu çoğalt, Allah yardım eder, yap ananın evinin yanına bir göz oda gider

isteriz kızı."

"Git be dayı… Bir oda birkaç koyun… İsterse olsun bir sürü. O kızı kim verir bana. Bilmez misin dönüm dönüm malları var, evde izmetçileri var."

"Bu kız seni istiyormuş, demedin mi?"

"Dedim demesine de…" Derken gülümsedi Ahmet'in yüzü.

"Akşamları uğrarım yakınlarına, kavalımı çalmaya başlarım. Odasının lambasını yakar, kısar ışığını, penceresinde oturur hep. Karanlıkta lambanın kısık ışığında gölgesini görürüm. Kavalımın sesi bitince, o da lambasının ışığını kapatır. Sanki konuşuruz onunla. Yürekten yüreğe konuşuruz."

"Hiç mi yakınına gitmeyi konuşmayı denemedin?"

"Denedim denemesine de kalabalıklar. İlla birileriyle karşılaşıyorum, yürüyüp gidiyorum. Daha fazlasını yapamam. Sevdalımı zora sokarım, daha kötü olur. Mektup yazdım kırık dökük, veremedim, cesaret edemedim. Bir gün köylerinde, yakınlarında düğün olacakmış dediler, beni de çağırdılar düğüne. Yemek verilecekmiş. Gittim düğün evine, bütün köy oradaydı sanki. Bakındım deli divane göreyim diye. Kalabalıkla girdik evin geniş avlusuna. Sofralar kurulmuş yemekler gelir gider mis gibi. Mevsim de mayısın en güzel günlerindendi. Tam kapının karşısına oturdum, gözüm kapıda. Her gelen geçenin ardından bakarım. Bir anda geçiverdi Ceylan'ım; yüreğim opladı yerinden çıkacaktı. Ben fırlayıp ardından gidecek gibi oldum, kaşık elimde bakakaldım. "

"O da gördü mü seni, var mıymış aberi?"

"Aberi var mıymış bilmiyorum, ama, gördü ceylan gözlüm. Baktı bana ceylan gözlüm. Sonra kaşığımı nereye salladım, ne yedim bilemedim, derken tekrar kapıda göründü. Eğildi ayakkabıları düzeltir gibi yaptı, sonra benim ayakkabılarımı da düzeltir gibi yaptı. Beni iyice ateşler bastı. Fazla kalamadım oralarda. Herkesten önce kalktım sofradan, kalabalığa karıştım. Köy meydanında davul vuracak, zurna çalacak oynanacak , güleş (güreş) tutulacak eğlence var dediler. Sofradan kalktım ayakkabılarımı ayağıma geçirdim; ayakkabılarımın ucunda parmaklarıma sert, yumuşak bir şeyler takıldı, biraz yürüdüm uzaklaştım, bir kenarda çıkardım elime aldım ayakkabılarımı, içine baktım…"

"Eee nemiş beyaa?" Devam edecek

Yorum Ekle

Gülcan Erdem